

תת"ע (אילת) 9313-05-23 - מדינת ישראל נ' מור חושן כהן

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 9313-05-23 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 30251791411

לפני כבוד השופט גיל אדלמן

משיבה
נגד
מדינת ישראל

מבקשת
מור חושן כהן

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החוק**) שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרה של המבקשת.

א. הרקע העובדתי

1. נגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה לפיה **נהגה את הרכב בהיות הנהג שיכור, בכך שבדגימת אויר נשוף נמצא כי האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הינו 348 מיקרוגרם, העולה על ריכוז של 240 מיקרוגרם שנקבע בתקנות בניגוד לסעיפים 62 (3), 64 (א) (3) וסעיף 39 א לפקודה ותקנה 169 א(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961;**

2. ביום 3.7.2023, התקיים הדיון אליו לא התייצבה המבקשת. בנסיבות אלה הורשעה המבקשת (בהעדרה) בעבירה שיוחסה לה ונגזרו עליה העונשים הבאים: **קנס** בסך 1,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו. **פסילה בפועל** מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים ו**פסילה על תנאי** מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

3. ביום 16.10.2023 הגישה המבקשת אישור על הפקדת רישיון נהיגה במשטרה, ובקשה להורות כי ההפקדה תמנה ממועד זה.

4. ביום 2.11.2023, לאחר קבלת תגובת המאשימה, ניתנה החלטה כי הפסילה אשר הוטלה על המבקשת תימנה מיום 3.7.2023.

5. ביום 31.12.2023 הוגשה הבקשה נשוא החלטה זו.

ב. טענות הצדדים

6. לטענת המבקשת, היא לא התייצבה לדין וזאת משום שלטענתה היתה מאושפזת בבית החולים. עוד טענה המבקשת כי פסק הדין הועבר אליה במהלך חודש נובמבר 2023.

7. המבקשת הוסיפה טענות כי נגרם לה עוות דין וכי מצבה הכלכלי לא אפשר לה לפנות ליעוץ מקצועי המועד הקבוע בדין.

8. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין וטוענת כי המבקשת הגישה בקשה ללא הסכמת התובע, ולמעלה משנה מהיום בו הגישה את בקשת חישוב הפסילה. עוד טוענת המשיבה כי המבקשת זומנה כדין, וידעה על מועד הדין. לטענת המשיבה המבקשת לא כופרת בביצוע העבירה ולא העלתה כל קושי ראייתי רלוונטי על מנת לבסס טענתה לעוות דין. המשיבה כי העונש הולם, נמצא בתוך מתחם הענישה ומשכך יש להותירו על כנו.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, החלטתי לדחות את הבקשה.

9. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

10. כלומר, תחילה יש לבחון אימתי הומצא למבקשת פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. אם חלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע. במקרה דנן הוגשה הבקשה בחלוף 30 הימים ממועד המצאת פסק הדין. עיון בתיק בית המשפט מגלה כי פסק הדין נמסר למבקשת ביום 12.7.2023, ועדות נוספת לכך שהמבקשת ידעה על גזר הדין, נלמדת מכך שהגישה בקשה לחישוב פסילה ביום 16.10.2023. הבקשה לביטול גזר דין הוגשה ביום 31.12.2024, ללא הסכמת המשיבה. במקרה דנא, לאור התנגדות המשיבה, די בנתון זה כדי לדחות את הבקשה.

11. לגופה של בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת, ולמעלה מן הצורך במקרה זה, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין. התנאים אינם מצטברים (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

12. בענייננו, זומנה המבקשת לדין כדין, ואף הגישה בקשה לחישוב פסילה כ-3 חודשים לאחר מכן,

כלומר, המבקשת היתה מודעת להליכים שהתנהלו בתיק. מעבר לנדרש אעיר כי במסמך הרפואי שצורף לבקשה, מצוין תאריך **מאוחר** למועד הדין ממנו נעדרה ועל כן האישור איננו רלוונטי.

13. אשר לטענה כי ביטול פסק הדין נדרש כדי למנוע עיוות דין - אף בטענה זו אין ממש. כבר נקבע בפסיקה כי טענה כללית לפיה הנאשם כופר במיוחס לו איננה מהווה כשלעצמה עילה לביטול פסק דין אשר ניתן בהיעדר הנאשם, וראה לעניין זה רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.2017).

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק הדין שניתן נגד המבקשת. פסק הדין יותר על כנו.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ה, 05 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.